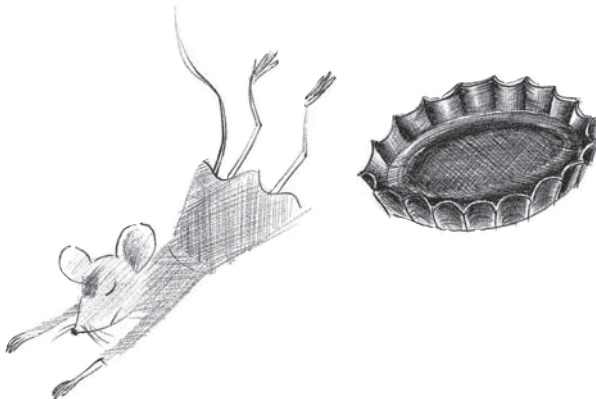

„Nejdřív myslí, potom běží!“ říkával strýček Šmajda a věděl proč. Levou zadní tlapku měl malou a hubenou, vypadala spíš jako uschlý vrbový lístek než jako pořádná myší noha, a tak si každou cestu musel předem promyslet. Nakonec ho přejelo auto – právě když se pokoušel vymyslet, jak přeběhnout velkou silnicí rozdělující údolí.

Šupito na myšlení neměla čas. Nezbývala jí ani vteřinka. Hnala se hustým kapradím, malé šišky přeskakovala, velkým se vyhýbala, dělala přemety přes pařezy, klouzala po jehličí a za sebou slyšela Bělobřichovo funění. Lišák byl čím dál blíž.

Šupito už cítila na hřbetě jeho horký dech a v běhu otočila hlavu, aby zjistila, jaký jí zbývá náskok. A to byla chyba. Zakopla o zátku od piva, kterou tu kdosi pohodil, udělala kotrmelec a kutálela se přímo k okraji příkrého srázu. Máchala tlapkami, snažila se zachytit větviček borůvčí, ale marně. Vyčnívající kořen na kraji propasti ji vymrštil do vzduchu a pak jen padala, padala, padala...

„Jsem už mrtvá, nebo jsem ještě živá?“ zašepkala Šupito s očima pevně zavřenýma hrůzou. Nikdo jí neodpověděl, a tak se rozhodla, že oči otevře a podívá se. Uviděla slunce za korunami stromů, Bělobřicha vykukujícího přes rozkomíhaný kořen a na dně hluboké rokle maličkou skvrnu. Byla šedá, měla čtyři tlapky, špičatý čumáček a dlouhý zakroucený ocásek.

„To vypadá jako myš,“ zamumlala Šupito a přiblížila se. Byla to myš. Ležela na placatém kameni s široce roztaženými tlapkami a nehýbala se.

„Vstávej!“ zavolala Šupito. „Tamhle je Bělobřich, postrach všech myší v okolí!“

Ale myš nevstala. Ani špičku ocasu nezvedla. Vtom za sebou Šupito zaslechla tenký hlásek.

„To jsem ráda, že tě zase vidím, Šupito!“

Ohlédla se a uviděla sestřenici Žerebrouky. V lese se povídalo, že umrzla krátce před koncem zimy, když se vypravila do vsi, aby sehnala něco k snědku. Teď stála kousek od Šupito a vypadala živěji než kdy jindy.

„Co tu děláš?“ podivila se Šupito.

„Čekáme se strýčkem na tebe, abychom ti ukázali cestu.“

Strýček Šmajda, taky překvapivě živý a čilý, přešlapoval nedaleko Žerebrouky.

„Chcete mi ukázat cestu? A kam?“ nechápala Šupito.

„Na jedno místo, kde se ti bude moc líbit.“

„Na jaké místo?“

„Někdo mu říká nebe, někdo zase jinak – na jménu nezáleží,“ odpověděl strýček Šmajda. „Důležitější je, že se tam dostane každá správná myš, když umře. Třeba já nebo tady tvoje sestřenka. A ty jsi byla taky myš jaksepatří, pokud mě neplete paměť!“

„Byla?! Copak jsem umřela?“

„Vypadá to tak, podívej,“ řekla Žerebrouky a ukázala na šedé myší tělíčko na dně rokle.

Šupito se podívala pozorně. Teprve teď rozpoznala na myším čele malý černý flíček ve tvaru oříšku. Takový flíček měla ze všech myší v širokém okolí jen a jen Šupito! Nebylo nejmenších pochyb, že je to ona. Ležela tu s roztaženými tlap-

kami na placatém kameni a byla dočista mrtvá.

„To mě mrzí,“ zesmutněla. „Myslela jsem, že jsem to přežila.“

„Neznám nikoho, kdo by přežil skok z takové výšky,“ řekl strýček Šmajda.

„Skok? Zakopla jsem o zátku! Nebýt toho, určitě bych Bělobřichovi utekla!“

„Co bylo, bylo,“ mávla tlapkou Žerebrouky. „Nelam si tím hlavu a polet s námi! My už se vyznáme, všechno ti ukážeme!“

Sestřenice vzala Šupito za jednu tlapku, strýček za druhou a pomalu s ní začali stoupat vzhůru. Šupito zkoprněla úžasem. Nikdy v životě ji nenapadlo, že by dokázala létat! Uměla hodně věcí – báječně běhat, skákat, vyhrabat chodbu pod zemí, vyšplhat na strom, prokousat se kořenem, který jí překážel, protáhnout se úzkou, sotva viditelnou skulinkou, když jí hrozilo nebezpečí – ale vznést se do vzduchu, to dosud neuměla. Teď letěla mezi strýčkem Šmajdou a sestřenicí Žerebrouky. Byla lehčí než pavučinka a bez sebemenší námahy stoupala výš a výš.

„To je krása!“ vyjekla nadšeně. „Jak to, že jsem to neuměla dřív?“

„Byla jsi moc těžká. Teď jsi nechala všechnu zátěž dole, a tak se můžeš vznést,“ vysvětlil jí strýček.

„Jakou zátěž?“

„Copak sis nevšimla, jak vypadáš?“

Šupito se na sebe podívala a vypískla leknutím. Měla sice všechno, co k myši patří, ale přece byla jiná – celá tak nějak průsvitná. Trochu jako kouř, který vídala stoupat z komína hájovny na kraji lesa. Rychle pohlédla na strýčka se sestřenicí. Teprve teď jí došlo, že ani oni nevypadají jako zaživa. Taky byli průhlední, ovšem vůbec ne kouřově šedí. Zatímco strýček světélkoval zelenkavě jako

trouchnivý pařez v močále, sestřenice se podobala narůžovělé ranní mlze nad potokem. Bylo to kouzelné.

Přestože ji létání bavilo, při pohledu na své tělo, které zůstalo dole na kameni, cítila Šupito neklid. Co teď? Nebyla nic než obláček kouře!

„Přece tam nemůžu všechno nechat!“ vykřikla.

„Co všechno?“

„Svoje tlapy... nejrychlejší v okolí! Svoje uši... Víte, kolikrát už mě varovaly před nebezpečím? Teplý kožíšek, který mě chrání před mrazem... a svůj senzační dlouhý ocásek, bez kterého se ani neudržím na větvích!“

„Nic z toho nebudeš potřebovat,“ ujistila ji Žerebrouky. „Tam, kam letíme, je všechno jinak.“

„Jak jinak?“

„Polet a uvidíš!“

Letěli a najednou je obklopila mlha. Všechno v ní zmizelo: les, rokle, hájovna i široká silnice na dně údolí. Šupito dostala strach. Mlha byla tak hustá, že se v ní ztratil i strýček se sestřenicí. Nedalo se poznat, kdo je napravo, kdo nalevo, co vpředu, co vzadu, a jestli letí nahoru, nebo dolů. Podobalo se to nejhoršímu snu, který se Šupito

občas zdával, když se večer moc nacpala. Pokaždé ve spaní škubala tlapkami, pištěla a výhruzně prskala.

„Pomoc!“ vypískla i teď a sevřela drápky, připravená dát tomu neznámému nebezpečí do nosu.

„Neopovažuj se! Dej si pozor! Vidím tě!“ vřeštěla, i když neviděla vůbec nic. Vtom jí do zad zafoukal vítr. Nejdřív to byl jen slabý vánek, ale postupně sílil, a ona cítila, jak ji popohání čím dál rychleji kupředu.

„Z cesty!“ vykřikla bezmocně, stočila se do klubíčka a zakryla si tlapkami oči. Nevěděla, kam letí, pouze s hrůzou čekala, kdy přijde nějaký náraz. Zbývala jí jediná útěcha: že se nemůže zabít. Mrtvá už přece byla!

„Žbluňk!“ ozvalo se místo rány, kterou očekávala. Šupito zvědavě stáhla tlapky z očí a vydechla překvapením. Seděla v lodičce z kůry a všude kolem se prostírala voda. Vítr se opíral do plachet z dubových listů a popoháněl loďku kupředu. Kousek od sebe Šupito uviděla strýčka a sestřenicí. Rozvalovali se na měkkých mechových polštářích, kterými byla paluba vystlaná, a odpočívali.